

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De primæ congregatione clericorum in Dauentria. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

pla feruorū Dei, qui de mundo triumpharunt: vt boni in melius
semper proficiant, & pigri de torporis lectulo citius suscitentur.

3. Si me digneris audire, dicam quod non parum te a disiect Senior.
in præsentī. Eos tibi proponam, qui non tantum virtutis nomē,
sed cum bono nomine, vitam tenuerunt virtutibus clarā. Sed
iam, prohi dolor, aliqui sunt, qui primo feruore derelicto, eua-
gationes diligunt, vaniloquijs delectantur, propriam sapientiam
primis Patrum nostrorum institutionibus præponunt: & ad sua
desideria explenda callidis argumentis pro sacris legibus vtun-
tur. Quorum stultam præsumptionem omnimodè caueas, &
probatorum patrum humiles mores habitumque attendas: qui
in diebus nostris, sub disciplina R. P. Domini Florentij, Dauē-
trix emicuerunt. Det igitur nunc gratiam proferendi ea, quæ æ-
dificationis sunt, quatenus præsens hic sermo sic simplices &
humiles fratres erudiat, vt Christum sequi in Religione cupien-
tes, omnem seculi curam perfectè abijciant: & tales in feruore
deuotionis & sactæ simplicitatis subiectione esse studeant, qua-
les isti deuoti virtutum viri omni studio prædicandi exiterūt.

Capita eorum quæ in hoc libro tractantur.

D E prima congregatione clericorum in Dauentria.	Cap. I.
De domino Ioanne Gronda.	II.
De domino Ioanne Brinkerinck.	III.
De domino Luberto Berneri.	IV.
Scriptum domini Amilij de felici obitu eius.	V.
Collecta quadam ex deuotis exercitijs domini Luberti.	VI.
De domino Henrico Brune.	VII.
De domino Gerardo Sutphanienfi.	VIII.
De domino Amilio de Buren.	IX.
Exhortatio eius de mutua charitate seruanda.	X.
De domino Iacobo Vianensi.	XI.
De Ioanne Ketel humili coco.	XII.
De deuotis exercitijs eius.	XIII.
De Arnoldo Schoonhottia deuoto clerico.	XIV.

CAPVT I.

De prima congregatione clericorum in Dauentria.

In Onorum probitas (vt ratio dicitur) laudem dignam v-
bique meretur. Nam qui in vita sua laudabiliter vix-
erunt, post mortem quoque obliuioni tradi non debent. Siqui-
dem ad solatium viuorum, actus iustorum recensendi sunt,
&

& ad exemplum cæteris fidelibus proponendi. Vnde iam præcipue eos commendare oportet, qui in domo reuerendi patris Florentij, à principio domus illius, Deo humiliter ac deuotè seruire studuerunt, & cum magno seruore spiritus vsque ad finè vitæ, in sancta obedientia constantissimè permanserunt. Non tamen omnium intendo scribere virtutes, quod nullatenus possibile est, sed de pluribus pauca mihi nota libet memorare.

2. Cum igitur studij causa, in annis adolescentiæ Dauentriam peruenissem, quæsiui iter pergendi ad regulares in VVindesem. Ibi quæ inuentis fratribus canonicis regularibus cum germano meo, hortatu illius inductus sum ad ite summa reuerentiæ virum magistrum Florentium Dauentriensis ecclesiæ vicarium, sacerdotem quæ deuotum; cuius fama dulcissima ad partes superiores iam ascenderat, & in amorem sui mentem meam traxerat; quem frequens turba scholarium in diuinis rebus agentem commendare solebat. Visu enim & auditu iustus erat, atque omnium oculis gratiosus; utpote verus Dei cultor, & sanctæ matris ecclesiæ deuotissimus venerator. Venientem ergo ad præsentiam patris reuerendi, mox pietate motus, aliquantisper me secum in domo tenuit, & ad scholas instituit, datis insuper libris, quibus me egerere putauit. Demum hospitium cum quadam honesta & deuota matrona gratis impetrauit, quæ mihi & alijs multis clericis sapientius benefecit. Adiunctus itaque tam deuoto viro & fratribus eius, quotidie deuotam eorum conuersationem attendi & inspicere; & gauisus sum ac delectatus in bonis moribus eorum, & in verbis gratiæ, quæ de ore humilium procedebant. Quia nunquam prius tales homines, tam deuotos & seruentes in charitate Dei & proximi, me vidisse memini; qui inter seculares viuentes, de seculari vita nihil habebant, nihil quæ de terrenis negocijs curare videbantur. Nam domi quietè manentes, libris scribendis operâ sollicitè dabat, sacris lectionibus & deuotis meditationibus frequenter insistentes, ad iaculatas orationes laboris tempore profolamine recurrerant. Manè etiam dictis matutinis horis ecclesiam visitabant, & inter missarum celebrationem, primitias oris sui, & cordis suspiria Deo libantes, puras manus & oculos mentis corpore prostrati leuabant ad cælum, precibus & lamentis Deum sibi per hostiam salutarem reconciliari quærentes.

Oratio sancti viri post laborem loci solaminis.

3. Huius eximie congregationis primus institutor & spiritualis rector exiit dominus ac magister Florentius, virtutibus ornatus, & diuina sapientia & intelligentia in agnitione Christi refertus; sacre apostolicæ vitæ cum suis presbyteris & clericis, formam humiliter imitando. Isti ergo cor vnum & animam vnam in Deo habentes, singuli quæ sua erant in commune conferebant;

rebant; & simplicem victum ac vestitum accipientes, de crastino cogitare vitabant. Sponte namque se Deo dicantes, omnes rectori suo aut eius vicario obedire satagebant: & sanctam obedientiam pro summa regula tenentes, totis viribus seipsum vincere, & passionibus resistere, ac motus propriæ voluntatis frangere nitentur: rogantes insuper seruentur, ut pro defectibus & negligentijs suis seriose corripentur. Idcirco gratia magna & vera deuotio erat in eis, & multos edificabant verbis & exemplis; atque patienter derisiones secularium ferentes, plures etiam ad sæculi contemptum perducebant. Et qui antea illos despexerant, vitam eorum sine honore tanquam stultitiam existimantes, postea ad Deum conuersi, & deuotionis gratiam experti veros Dei seruos & amicos palam illos conscientia perurgere fatebantur.

4. Multi etgo viri ac mulieres, mundana felicitate contempta conuersi sunt ad Dominum, & consilij dilecti patris domini Florentij innitentes, præcepta dominica seruare, & misericordiae opera christiana deuotione in pauperes exercere studuerunt. Adiuuabant autem eum omnes fratres sui, verbum vitæ retinentes; qui tanquam luminaria cæli, in medio turbarum lucebant mundo senescenti. Quidam etiam sacerdotes scientia diuinæ legis illustrati, strenuè in ecclesia prædicabant: quorum ex prædicatione fideles populi, in actibus pijs exercendis & sermionibus sacris audiendis, salubriter sunt instructi.

CAPVT. II.

VITA

D. IOANNIS GRONDE.

In vitæ tunc temporis in Dauentria sacerdos deuotus, dominus Ioannes de Gröde, dictus de Oetmershê, ex Tventhia natus. Hic fama celebris & sermone facundus, aliquo tempore in Hollandiæ partibus honestissime conuersatus est; qui castitatis titulo inter sacerdotes insigniter effulsit, simplici altaris beneficio sobriè contentus. Hunc venerabilis magister Gerardus Magnus ad se accersiri fecit, ita scribens ad sacerdotes, qui in Amsterdamo Domino deuotè tunc seruebant, quibus speciali charitatis vinculo vnitus erat. Ait namque: Noscatis, quòd villa Dauentriensis mirabiliter bono presbytero pro adiutorio spiritalium in cõfessione indiget, quia nullum talè ad votum nostrum habemus. Quapropter vos rogo, si non fuerit notabile impedimentum sanctæ Ecclesiæ in Amsterdamo, nostrum prædilectum Ioannem de Gronde à loco vestro remoueri, nobis sine dubio

pro-